

Ніж у серденько тай устромила..

Заграла сонілка, дівчина задрожала.

— Так, то ти убила її?! І скажи, що во
на тобі зробила, що завинила тобі? Вона ж
тобе так любила! — плакала, дорікала мати.

Дівчина бачить, що вже все вияви-
лось, що нінащо не здасть ся скривати, до
всього признала ся і з усього висповідала ся.

* * *

По нещасній Олесі обід поставили, а
Ганусю громадським судом судили.

І засудили її на смерть.

Привязали до кінського хвоста тай ро
знесли по поли.

Давно, бачите, так жорстоко тай люто
карали. Такі часи були...

А Олесина калина й доси росте, пиша
є ся по галях та людських садочках. Білий
її цвіт. . чиста вовниність Олесі, червоні
коралі... кров з її серця, а широке серце
в прутю калини... безмежна любов до бать
ка, матери і сестри.

